

ZÁVVISLÁ od záchraňovania

Text **Timea Keresztényiová** Foto **Dušan Krístek, DSR**
Mejkap **Miroslava Petráňová**

Byť pekná ako obrázok nemusí nevyhnutne znamenať byť povrchná. Dominika Homolová (24) je neobyčajná modelka dvoch tvárí. Svoj úspech pochopila ako šancu pomáhať a kým cez deň pózuje bezchybne nalíčená, o polnoci ide bez váhania v pyžame po opustené a týrané zvieratá.

Podme zrútiť nejaké modelkovské mýty. Prvý, že modelky sú anorektičky.

Tak pozor, ja sa rada najem! Ale robila som s jednou, čo za celý deň zjedla jablko.

Potom, že sú na drogách.

Ja som sa s tým nestretla. Nikto ma nikde nenúkal, ani tam, kde sme bývali, som nič také nezažila. Áno, bavili sme sa, ale normálne.

A potom ešte, že dobrý džob získa modelka cez posteľ!

Ani to sa mi nestalo. Ale ja sa hlavne nikoho nepýtam, s kým spí a možno preto ani veľa vecí neviem... (smiech)

Modeling robíš od pätnástich. To si už akože na dôchodku?

Ani nie, teraz mám veľmi dobré obdobie, lebo robím hlavne reklamy a tie sa robia v každom veku. Ešte ma vedia urobiť aj za mladú, aj za starú.

Kariéru si začala typicky ako z veľkej knihy, že ťa niekto objavil na ulici?

Vôbec nie. Mňa do toho dotlačila sestra, takže na prvom kastingu som revala a mama ma brala za ruku...

Ale úspech ťa dostal.

Zrazu sa to celé rozbehlo. Hneď druhý kasting bol pre agentúru Exit, už som potom na iný ani nešla, takže som s nimi začala a u nich zrejme aj skončím.

Tušila si o sebe, že si pekná?

Skôr chudá. Bol to hlavne sen mojej sestry, ona bola nízka, tak tú kariéru vysnívala pre mňa. Líčila ma, obliekala a hovorila, budeš úspešná modelka a budeš mi nosiť zo sveta krásne veci!

Absolvovala si aj klasické prvé vykopnutie modelky do ďalekej cudziny bez rodičov a so stodolárovkou v kapsičke?

Jasné, končila som deviatu triedu na základnej a poslali ma do

„Raz v zime som sa išla pozrieť do karanténnej stanice, ako tie zvieratá žijú. Preplakala som štyri dni.“

Japonska. S kamoškou, ktorá mala 16, a so zúfalou angličtinou... Vtedy som veľmi nechápala, načo som tam, tak som stále volala domov, nech mi ešte pošlú nejaké peniaze, lebo sa tam skvele nakupuje. Tú prácu som brala veľmi ležérne. Ale potom prišiel Taiwan, tam som bola 6-krát a to bola dobrá škola. Taiwan je makačka, ale výborne zaplatená. Fotila som katalógy a Ázia je naozaj tvrdý trh, človek sa musí zaťať, žiadna únava, žiadne meškanie. Aspoň som sa naučila robiť bez ohľadu na to, či mám teplotu, či sa mi chce spať a dokážem sa usmievať doslova aj cez slzy.

Mladé, obľetované dievča, zarábajúce viac než obaja rodičia za celý rok. Ako sa dá neuletieť?

Stáva sa to, ale ja som bola od malička vedená tak, že peniaze si treba ukladať, nemusí sa vždy dariť. Nemňala som teda bezhlavo. Ak som niečo veľmi chcela, povedala som si, že keď zarobím toľko a toľko, tak si to kúpim. Dodnes mám ešte uložené peniaze, ktoré som zarobila ako 16-ročná.

Neverím. To sa nedá.

Dá... (smiech)

Máš slabosť na nejakú značku? Doplnok? Normálny ženský rozmar?

Nejako špeciálne nie. Ani kabelky, ani topánky... A najmä teraz, odkedy pracujem so psami, majú pre mňa peniaze inú hodnotu. Prisahám, že si radšej kúpim prepravku ako tričko. Mala som obdobie, keď som nakupovala všetko, ale dnes si predstavím, čo všetko za tie peniaze môžem zabezpečiť a kúpim to radšej psom.

Kedy v tebe nastal tento zlom?

Zrazu som pochopila, že peniaze môžu pomôcť niekde inde a tie topánky ma aj tak o chvíľu prestanú baviť, bez ohľadu na to, koľko peňazí stáli. Teraz mám pocit, že peniaze idú tam, kam majú. Nič mi nehovoria ani šperky a za kabelku nedám 1 000 eur, ani keby som ich mala. Zo zásady.

Takže psíkovia. Ako sa ti to stalo?

Ja som vyrastala so psom a zlom nastal, keď som sa raz v zime išla pozrieť do jednej karanténnej stanice, ako tie zvieratá žijú. Preplakala som štyri dni. Dovtedy som netušila, ako to celé funguje a vtedy som zistila, koľko psov strašne trpí a videla som, že pomoc je nevyhnutná. A potom, záchranárčina je závislosť. Raz začnete a viac si už nikdy nebudete vedieť povedať dosť, ja už nejdem v noci po žiadneho vyhodeneho psa... Mne to vždy príde ľúto, keď vidím, že tie zvieratá sú na nás bezvýhradne odkázané.

Momentálne teda staviaš útulok vo Zvolene. Ako to vyzerá?

Je to veľmi dobre rozbehnuté, len to trvá trochu dlhšie, než sme si mysleli. Kým sa to všetko schváli, povolí, popodpisuje. Nebude to príliš veľké, ale myslím si, že pre náš región postačujúce.

Koľko máš momentálne doma psov?

Sedem, z toho dvaja sú moji. Zvyšných mám, len kým sa pre nich niekto nájde.

Rodičia musia byť radi.

Už rezignovali. Ale ja po nich poctivo upratujem... To je tak, že keď

boli dvaja, povedala som si, však čo, zvládnem aj troch. A potom štyroch, piatich...

Aký je klasický osud psíkov v útulku?

Na Slovensku je to divné. Ľudia tu majú strašne zvláštny vzťah k zvieratám, akoby to ani neboli živé tvory. Doslova ich tie zvieratá omrzia. Veľa prípadov je aj takých, že sa ľudia zbavujú svojich vlastných psov po piatich, šiestich rokoch!!! Zrazu ich ten pes obmedzuje, už to nie je šteňa. Nechápem, že za tie roky si k nemu nevybudujú žiadny vzťah. Že ho bezcitne vyhodia na ulicu alebo dajú do útulku.

Keď hovoríš na Slovensku, v zahraničí je to inak?

Sú krajiny, kde je to aj horšie, ale aj omnoho lepšie, napríklad v Rakúsku, Nemecku. Tam neexistuje, aby bol pes niekde na reťazi nepovšimnutý v kúte záhrady, čo je u nás, žiaľ, úplne bežné. Ako inšpektorka Slobody zvierat to vidím na každej slovenskej dedine. Pes na reťazi, bez búdy, bez vody. Je tam na to, aby brechal, pretože je to ešte stále najlacnejší alarm. Neberú ho ako spoločníka, veľakrát sa stretávam aj s tým, že: k domu sa hodí pekný pes.

Psí biznis letí a platia sa nehorázne sumy, takže dopyt asi je.

Pravdaže, kupujú sa nepapieroví čistokrvní psi, čiže psi bez preukazu pôvodu. Tým sa vlastne len podporuje ďalšia reprodukcia a strašne často u nás končia aj takto „vyslúžilí“ psi, ktorí už nie sú schopní produkovať ďalšie potomstvo. A psov je potom na Slovensku toľko, že keby si každá rodina zobrala šiestich, stále by nejakí zostali na ulici. Mimochodom, ak by ľudia aspoň sterilizovali svoje sučky, čo nie je zložitý zákrok, neboli by útulky stále preplnené. Tzv. „papieroví“ psi sú psi s rodokmeňom, chovaní u chovateľov, ktorí sú sledovaní, venujú sa plemenu, ktorému rozumujú, a zachovávajú jeho kvalitu. To znamená aj počet šteniat, ktoré môže sučka za život mať. „Nepapieroví“ psi sa rodia v tzv. množiarňach u niekoho doma, mnohokrát v klietke, v chlieve. Nikto ich nekontroluje. Takto sa rodia veľakrát psi s genetickými poruchami, lebo často sa robí príbuzenské plemenenie a navyše nikdy nie je isté, či sú matka a otec z toho istého plemena, aj keď u šteniatka sa tak javiť môžu. Sučky rodia aj 2-krát do roka a potom už nevládu. Podpora takýchto množiteľov, namiesto psa s PP alebo psíka z útulku znamená ďalších a ďalších psov, ktorí skôr či neskôr skončia u nás.

Čo znamená inšpektorka Slobody zvierat?

Chodia mi hlásenia, maily, telefonáty, keď má napríklad niekto podozrenie na týranie. Potom sadnem do auta, idem, preverujem, niekedy, veľmi zriedkavo, sa dá čo-to dohovoriť, lebo ľudia si nie vždy uvedomujú, že robia niečo zle. Ale myslím si, že ten ich vzťah k psovi sa nezmení tak či tak. Nie je na to ani žiadna legislatíva, nič.

Podľa mňa si väčšina ľudí, ktorí by aj chceli psíka, myslí, že v útulkoch sú starí, škaredí a hlavne chorí psi.

Áno, to počúvam často. A pritom psík od nás je mnohokrát zdravší ako hocikáky iný!!! U nás je to nevyhnutnosť, pretože, keď povedzme neodčervíme jediného, budú mať červy všetci. My máme tých psov veľa, takže je nevyhnutné, aby sme sa o nich starali dvojnásobne. Ľudia netušia, že máme aj šteňatá, aj čistokrvných psov, ale áno, aj starších a hendikepovaných. Tí sú, žiaľ, takmer bez šance. Strašne málo ľudí si zoberie staršieho psíka, povedia: však aj tak mi o chvíľu zomrie a nerozmýšľajú, aké pekné by mu urobili práve tie posledné roky. Radšej mu nedajú šancu a zoberú si šteňa, ktoré, mimochodom, môže zomrieť takisto a aj skôr ako ten starší psík. Je to taká slovenská špecialita, že nech je to šteňa, najlepšie čistokrvné, samozrejme, zadarmo a pridať mu ešte do životnú dávku granúl.

*„Týraný a opustený pes sa vám odmení
láskou až za hrob.“*

„Za kabelku nedám 1 000 eur, ani keby som ich mala. Zo zásady.“

Platí o týchto psíkoch naozaj, že sú neskutočne vďační za nový domov?

Stopercentne. Pes, ktorý prežil niečo zlé, vie mimoriadne oddane oceniť, že sa má dobre. Sama mám psov, ktorí si vytrpeli a sú vďační, že zrazu zažívajú niečo iné a sú súčasťou rodiny. Týraný a opustený pes sa vám odmení láskou až za hrob.

Keď prídem do útulku, vyberiem si psa a môžem ísť?

Tak v prvom rade, psa každému nedáme.

Záleží na sympatiách???

Chodia kadejakí ľudia. A presne aj takí, čo viem, že ho chcú na biznis, alebo ho idú uviazať na tú reťaz...

Odkiaľ to vieš?

Cítim to. Stačí, že mi človek zavolá a už podľa toho, ako začne rozhovor a ako sa na psíka spýta, viem, či mu ho dám, alebo nie. Napríklad, že: „A vy máte tých psov? A po čom sú?“ Často mi vychádza aj kontrolná otázka, či majú pri rodinnom dome reťaz, alebo koterec. A ľudia v pohode povedia, jasné, nebojte sa, máme reťaz, máme. A adoptovanie sa skončilo skôr, ako začalo.

Prečo práve psi? Prečo nie onkológia, hladujúce deti v Sudáne...

Pýtajú sa ma na to. Prečo ty pomáhaš zvieratám a nie ľuďom? Ja si zasa myslím, že každý má pomáhať tam, kde to cíti. Keby každý pomáhal niekde, kdekoľvek, bolo by to fajn. Nevieť pomáhať všade, toto som si vybrala a našla som sa v tom.

Vráťme sa k tvojej profesii. Je predsa len veľká priepasť medzi týmito dvoma svetmi.

Ja nechodím oblečená ako modelka, nikde nerozprávam, že som modelka, žijem úplne normálne a modeling je iná časť môjho života.

Ten prsteň na tvojej ruke je od niekoho vážneho?

Vážneho. Sme spolu šesť rokov... (smiech)

Chodiť s modelkou, to však chce tolerantného chlapa, nie?

Noooooo... Zo začiatku to bolo ťažké... (smiech)

Takže žiarlivo-tolerantný.

Moja práca je aj o tom, že sú tam prítomní nejakí muži. Pre mňa je to však práca ako každá iná, on ma už dnes perfektne pozná a nič také spolu neriešime.

Prichádza obľúbená pasáž o tom, ako si udržiavaš postavu a ty mi porozprávaš, že to máš tak vlastne dané a nič extra pre to nerobíš...

No tak, mala by som začať cvičiť, už určite, dlho sa na to chystám...

No nehovorím?

Ale ja celý deň dvíham psov a granulky, takže niečo predsa robím...

A pleť ako broskynka máš z kaviárového krémového radu?

Večer sa vždy odlíčim a mám na stolíku jeden hydratačný krém, ale väčšinou sa nestihnem natrieť, lebo od únavy zaspím.

Zješ šničku?

Mäso až tak nemusím...

Aha! Vegetariánka!!!

Nie, ale mám rada napríklad tofu...

Držkovú, krémeš...

Nieeee!!!

Povedz 3 kalorické bomby, čo máš rada:

Čokoládu, zmrzlinu, polievky.

Aké modelky sa páčia tebe?

Blondínky. Strašne. Mama je blondína, sestra je blondína, vždy som chcela byť blondína a nikdy mi to žiadna agentúra nepovolila a dostala som „zaracha“.

Čo považuješ za svoj najväčší profesný úspech?

Reklamy a kampane pre prestížnych klientov. Na známy anticelulitídový krém, kávu, autá, pre mobilných operátorov, banky... Ale jeden z najväčších bude nepochybne zvolenský útulok a každý pes, ktorému nájdeme nový domov.

Dominika Homolová je fotomodelka a známa tvár z mnohých televíznych spotov. Založila občianske združenie Pes v núdzi

a zároveň je inšpektorkou Slobody zvierat. Informácie o adoptcii, pomoci, ako aj o krásnych psíkoch čakajúcich na nového majiteľa nájdete na stránke www.pesvnudzi.sk. Ak sa vo vašom okolí deje so zvieratami niečo, čo sa vám nepáči, mailujte na inspektor@sloboda.sk